

Leon Senger: *Tam, v dimni zavesi ...*

Kadarkoli posedim v Šestici, usuje se name niz spominov na čas moje zdaj že zdavnaj minule mladosti, a povezani s tem znamenitim lokalom, eden redkih, kar jih premore še Ljubljana. Razigrane družčine, dekleta, izpiti in z njimi povezane skrbi. A v tej reki spominov me vedno spreletita osrečujoč in bolestem spomin hkrati. Porodita in obudita z njima povezano doživetje, ki je vzknilo mojo prvo ljubezen in ki se je prelevila v še zdaj trajajočo. Podzavestno se prepuščam valovanju spominov, spominjajoč na vrelec vzburkanih mehurčkov...

Sončnega popoldneva sem stopil k Šestici. Polna gostov kot ponavadi. Dimna zavesa cigaret, prešerni glasovi, tu in tam rezek vzklík, vedri in zaskrbljeni obrazi. Hiteči, že malce naveličani točaji ali morda zlovoljni zaradi nizkih napitnin. Koliko ljubezni, prijateljstev, ločevanj, poslavljanj, zaljubljenosti, se je porajalo, vzknilo, splevalo, se ločevalo, obujalo, se znova našlo, začelo in končalo! O vsem tem bi lahko pričevalo le osebje in zidovi tega gostišča. Med njimi ostaja vtkana, ujeta tudi ta pripoved o resničnem rojstvu moje ljubezni.

Prisedel sem k že zbrani družčini. Že precej živahni. Kako da ne? Anita je imela za seboj pravkar uspešno opravljen zahteven izpit. Podaril sem ji poljubček – že pred tem, sem ji jih veliko ukradel – in ponovno nazdravil. Tako sem se ujel v nevidno mrežo razpoloženja in naposled se moje misli niso zaustavile niti v času. Ta je neugnano hitel po svoji vsakodnevni poti. Ni se oziral ne na nas in ne na goste sosednjih miz ...

V to prepletenost raznih vonjav, glasov, smeha, se je zarisala drobna postava. Daljše kitke so izdajale, da je dekletce. Boječe, plaho kot srnica skozi grmovje, se je pomikala od mize k mizi. Prikrito sem ji sledil. Le malokdo je deklici posvetil mimobežno pozornost. In zaustavila se je pri mizi moje družčine. "Rože, šopek, ... samo en dinar", je molila pred nas pisano cvetje. "Še prebite pare ne!", je posmehljivo zinil Kristijan. Utrgal je cvet rdeče barve in ga ponudil Slavici. Le zamahnila je z roko in povlekla cigareto. Opazoval sem, kako bo dekletce reagiralo. Še vedno je v ročici držalo šopek in molčalo. In sedaj, ko sem pozorno motril dekletov obraz, sem v rahli dimni zavesi, v tekoči omami razkril grobo resničnost življenja. Široko razprtih oči in ust sem strmел vanj, v obraz deklice. Dvoje ugaslih očesnih vdolbinic je strmelo vame, v nas, morda v bog ve katero daljavo, prodirali sta v sleherni utrip tega slepega bitja v vrveče življenje. In zazeblo me je bolj in silneje, kot če bi se gol potopil v ledeno jezero. Sredi kipečega življenja sem odkril neizprosno resnico. To drobceno otroško

bitje ni poznalo ne sončne ne mesečeve svetlobe. Njegova vsakdanjost se je imenovala slepota in ...

Sunkovito, samodejno sem vstal, vzel šopek iz dekličinih ročic, pobral še preostale, kar jih je še bilo v cekarju. "Tu, tule imaš desetaka in še prihajaj", sem jo ogovoril. Družčina je onemela, pri sosednjih mizah so se glasovi kar porazgubili. Sam pa sem svoje korake usmeril k osamljeni mizici v ozkem kotu, se potopil v niz neurejenih misli. Tudi uredil, dokončal jih nisem. "Občudujem te, ob vstopu sem vse videla ... le malo nas je, žal ... " Začudeno sem strmel v obraz neznanega dekleta, verjetno mojih let, si pomel oči. "Saj, saj..." sem zamrmral ne vedoč kaj naj odgovorim neznanki. "Smem?" je pokazala na stol ob mizici. Olajšano sem prikimal. Z Darjo, do tega trenutka še neznanko, sva se zapletla v pogovor, ki mu ni in ni hotelo biti konca ne kraja. Traja še dandanes, od tistega dne, ko so naju združili šopki cvetja dekletca ugaslih oči. Povezali so naju v mojo, njeno, najino ljubezen in v še zdaj trajajočo zvezo.

Vstanem in počasnih korakov odhajam iz Šestice. Ob vhodu postojim na pločniku. Ozrem se na streljaj čez cesto oddaljen Nebotičnik. Tam v podzavesti pa se deževniku podobno zvija pomisel na kraje, kjer so se zbirale generacije vseh starosti in aktivnosti. Kraji, ki so bili stebri družabnosti. Kam so poniknili Daj-dam, Emonska klet, Bavarski dvor, Festivalna, Slaščičarna Petriček, Ljubljčan? Premnogi lokali ob obrežju Ljubljanice? Tam ob Tržnici kraljuje še Vodnikov hram. V vseh teh so se rojevale in ugašale prve in tudi prave ljubezni. Zdaj za njimi ostaja spomin. Boleč in radosten. Življenje ponuja dve podobi. Naju z Darjo je osrečilo z zadnjo.

Prva ljubezen! Sploh zares obstaja? Tam med šestnajstim, osemnajstim? Ali ni le zbir porajajočih se čustvenih spoznanj, doživljanj, dozorevanj, ki jih rojeva odraščanje samo? Mnogi ob omembi "prva ljubezen" kasneje naklanjajo le mimobežni nasmeh in nedoločljiv zamah roke, kar najbrž pomeni "Ah, le kaj bi z njo?" Da, zares. Usoda, kot radi povemo, se rada poigra. Tudi prva ljubezen je lahko osrečujoča in ali usodna. Obe podobi se ne moreta pozabiti. Usoda molče ždi v naši zavesti in lahko morda sanja svoja neizpolnjena pričakovanja. Izgubljena brez vrnitve...

Darji in meni je naklonila svojo zares prijetno podobo.